

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

СТАНОВЛЕННЯ І РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ

Випуск 7

*Матеріали VI Всеукраїнської
науково-практичної конференції
“Державне управління та місцеве самоврядування в Україні
в контексті європейської інтеграції”,
м. Київ, МАУП, 17 листопада 2011 р.*

Київ
ДП “Видавничий дім “Персонал”
2012

*Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 11 від 21.12.11)*

Редакційна колегія:

А. М. Подоляка (голова), д-р юрид. наук, проф.;
А. А. Ігнатченко (заступник голови), канд. техн. наук;
М. Ф. Головатий, д-р політ. наук, проф.;
О. В. Куроченко, д-р екон. наук, проф.;
А. С. Лисецький, д-р екон. наук, проф.;
І. П. Розпутенко, д-р наук держ. упр., проф.;
Г. П. Ситник, д-р наук держ. упр., проф.;
Ю. П. Сурмін, д-р соціальних наук, проф.;
В. В. Утвенко, канд. іст. наук, доц.;
Н. М. Чернуха, д-р пед. наук, проф.;
М. В. Чечетов, д-р наук держ. упр., проф.;
Н. П. Ярош, д-р наук держ. упр.

Видання здійснене в рамках проекту
“Наукові праці МАУП”

Становлення і розвиток української державності : [зб. наук. пр.] /
МАУП. — К.: ДП “Видавничий дім “Персонал”, 2008 —

С76 Вип. 7: Матеріали VI Всеукраїнської науково-практичної конференції
“Державне управління та місцеве самоврядування в Україні в контексті
європейської інтеграції”, м. Київ, 17 листоп. 2011 р. / редкол.: А. М. Подо-
ляка (голова) [та ін.]. — 2012. — 382 с. : іл. — Бібліогр. у кінці ст.

У пропонованому збірнику подано статті учасників науково-практичної
конференції, присвяченої найважливішій проблемі сьогодення — становлен-
ню України як держави. Розглядається формування державності в Україні у
різні періоди історії та в різних аспектах.

Для науковців і державних службовців, політиків і політологів, викладачів
і студентів, а також усіх, хто цікавиться розвитком Української держави і су-
спільства.

ББК 63.3(4УКР)я43+67.9(4УКР)301я43

Курчина Т. О.

Державне управління забезпеченням
інформаційної безпеки:
організаційно-правовий аспект 248

Левандовська Н. М.

Удосконалення методів планування
виробництва та реалізації продукції
на підприємстві 252

Маяцька О. Ю.

Соціально-психологічна взаємодія
студента і студентської групи
в аспекті формування стандартів
спільної поведінки 255

Медвідь М. Ф., Ольховик А. А.

Соціальна політика в Україні:
теорія і практика 262

Носуля О. П.

Необхідність упровадження засад
світового досвіду з проблем
організованої злочинності
та корупції в Україні 267

Пилипишин С. С.

Управління фінансами фізичних осіб .. 274

Проценко І. О.

Державний вимір освітньої
парадигми 277

Радзімовська С. Ф.

Європейська інтеграція та суверенітет
національних держав 283

Січкарь О. М.

Аналіз економічного потенціалу
підприємства 286

Стогний Е. М., Крець А. М.

Трансформація природної
и политической ренти 290

Тимошин Ю. В.

Методологія аналізу державного
управління в класичних і сучасних
державно-правових дослідженнях 293

Третяк О. Л.

Служба безпеки України в системі
державного управління України 300

Чайковська Л. В., Сацевіч В. О.

Міжнародно-правова та економічна
парадигма сучасного ринку
паливно-енергетичних ресурсів 304

Бабак А. К.

Політичний режим та механізм
державного управління в Україні 308

Бурла С. С.

Підвищення соціального захисту
державних службовців як умова
забезпечення їх діяльності 312

Вахній О. В.

Основні напрями державного
регулювання суспільної моралі
в Україні 315

Гулай Л. А.

Гендерний аспект проблеми насильства
над жінками в сім'ях 319

Дубова О. О.

Реформування системи місцевого
самоврядування в умовах
євроінтеграції України 321

Сірик А. О.

Становлення правової держави
в Україні 324

Сурженко М.

Проблеми розподілу владних
повноважень в Україні
в умовах євроінтеграції 327

Черненко Ю. С.

Роль спадщини Іммануїла Канта
для становлення сучасної
української держави 330

Алжум Майсара

Інформаційна діяльність
у сфері державного управління 335

Бушин О. О.

Політична освіта в Україні
в сучасних умовах 338

Костенко А. Ю.

Регіональна політика
в Україні 340

Содель Ю. В.

Виконавча влада і місце
самоврядування в умовах становлення
правової держави в Україні 343

Медвідь Ф. М., Кулявець А. В.

Формування владної еліти
в Україні: питання теорії
і практики 346

ВИКОНАВЧА ВЛАДА І МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ В УМОВАХ СТАНОВЛЕННЯ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ В УКРАЇНІ

Становлення і розвиток української державності, вип. 7, с. 343–345

Місцеве самоврядування є правом територіальної громади — жителів села чи добровільного об'єднання у сільську громаду жителів кількох сіл, селища та міста — самостійно вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України [1, *ст. 53–54*]. Державна виконавча влада, згідно з Конституцією України, виконує функції контролю (так би мовити спостерігача) за політикою, яку втілює в життя муніципальна влада. Але це тільки конституційно завірена, така собі багатофункціональність місцевого самоврядування, а насправді ж вона є не такою реальною, як нам здається. Адже місцеве самоврядування, яке представляють ради, має значну обмеженість своїх повноважень і цю обмеженість їм “дарують” державні адміністрації, які контролюють найважливіші сектори місцевого самоврядування, такі як на прикладі бюджету, яким більше розпоряджаються саме адміністрації, пускаючи кошти на так званий благоустрій регіону, району тощо [3, 68–72].

Пріоритетними напрямками державної регіональної політики є за-

провадження програмних підходів до управління регіональним розвитком і вдосконалення механізмів його стимулювання, що передбачає:

- розроблення та затвердження регіональних стратегій розвитку з визначенням їх пріоритетів на середньо- та довгострокову перспективу з урахуванням національних інтересів;
- підготовку та укладання угод щодо розвитку регіонів, у яких реалізуються пілотні проекти;
- затвердження в державному бюджеті нової бюджетної програми, спрямованої на стимулювання регіонального розвитку;
- проведення моніторингу розвитку регіонів, районів і міст обласного значення для виявлення проблем, що стримують розвиток територій з ознаками депресивності;
- підготовку програм подолання депресивності [4, 243–269].

Не заглиблюючись у правову компетентність керівництва органів державної влади та місцевого самоврядування, оскільки це не є профілюючою проблемою нашого дослі-

дження, можна точно сказати одне, що корупційність, яка є притаманною рисою у владних інституціях, це саме той чинник, який не допускає становлення правової держави. Тепер багато говорять за олігархічно-кланову систему, яка підкорила собі вершини влади і пустила коріння в низини регіональної влади, з яких черпає ресурси для підтримання свого авторитету, місця в суспільстві. Байдужість верховної влади до регіональних проблем країни призводить до збідніння населення, підвищення смертності, падіння авторитету влади, неефективності державного правління в очах міжнародної спільноти. Про що можна говорити, якщо влада не є тим захисником прав і свобод людини, яким має бути. Конфліктність, яка породжується у глибинах держави між радами та адміністраціями, з погляду бачення тієї чи іншої проблеми викликає незадоволення, яке з роками тільки зростає і може перерости в сутичку державного масштабу, а якщо таке й відбувається, країна втрачає статус держави. Тому держава має заручитися підтримкою своїх громадян, щоб стати законною правовою державою [2, 17–28].

Так звана біполярність владних відносин, які склалися між місцевим самоврядуванням та виконавчою владою в Україні, розширили спектр наростання нових конфліктів. Ті основні положення, які закладені в Конституції України (розділ 11 “Місьцеве самоврядування” та розділ 6 “Кабінет Міністрів України. Інші органи виконавчої влади”), — розмежовують сферу повноважень і виникають так звані протиріччя [1]. А хто саме має бути головним: міс-

цеве самоуправління чи виконавча влада? Більш вірогіднішою є точка зору, що місцеве самоуправління має бути саме домінуючим інститутом регіональної влади, а виконавча влада його прикладною частиною, яка допоможе компетентно, в межах своїх дій, допомагати трактуванню законів держави і формуванню професійності виборчих кадрів місцевого самоврядування. Чітка взаємодія та інтеграція одного сектору в інший владних відносин допоможе сформувати правову державу та стати на новий щабель розвитку у світовій спільноті.

Отже, становлення правової держави в Україні передбачає чіткий розподіл повноважень між виконавчою владою і органами місцевого самоврядування.

Література

1. *Конституція України*. Текст Основного Закону з офіційним тлумаченням Конституційного Суду. Огляд і коментарі В. Ф. Погорілка та В. Л. Федоренка. — К.: Наук. думка, 2006. — 210 с.
2. *Державна та муніципальна влада: проблеми розмежування повноважень: Матеріали “круглого столу” “Влада в Києві: від конфліктності до балансу повноважень”*. — К.: НІСД, 2008. — 38 с.
3. *Україна у 2010 році: щорічні оцінки суспільно-політичного та соціально-економічного розвитку: Монографія* / За заг. ред. А. В. Єрмолаєва. — К.: НІСД, 2010. — 528 с.
4. *Медвідь Ф. М., Медвідь М. Ф.* Національні економічні інтереси в системі державної регіональної політики України // Становлення і розвиток української державності: Зб. наук.

пр. / МАУП. К.: ДП “Вид. дім “Персонал”, 2008. — Вип. 6: Матер. V Всеукр. наук.-практ. конф. “Державне управління: стратегія і тактика фор-

мування сучасного фахівця”, Київ, МАУП, 29 жовтня 2010 р. / Редкол.: А. М. Подоляка (голова) та ін. — 2011. — С. 68–72.